

**МИКОЛА ШПАКОВСЬКИЙ
РОСТИСЛАВ ФУК**

СІЛЬСЬКІ

КІСТІ

**МИКОЛА ШПАКОБСЬКИЙ
РОСТИСЛАВ ФУК**

СІЛЬСЬКІ КІСТІ

СЕЛО І ВРЕМ'Я

Веселіше було жити до колгоспів, коли кожний господар мав своє, брав стільки моргів поля скільки міг обробити. Потім большевики прийшли і розкулачили: плуги, коси, ґриси, пообчищали комори і стайні — всьо позабирали тай зігнали людий докупи в тоті колгоспи. Дурного робота. Перед тим всі мали маетки, а туво платили копійки і не на себе ти робив, чоловіче. Але зато навчили нас красти, можна було си ціхенько добалакати з комірником за пугтю жому чи зерна. Всьо спідтишка! Наші света помінели на свої, принесли гармошки, по тілівізору почавсі балет.

А потім Хрущов сказав жеби всі садили кукурузу. Скілько то ажіотажу сі зачало! Тотою кукурузою затикали всі дзюри: робили хліб, гнали горівку, придумали кукурудзяні палички... Старші люди повідають, жи навіть ліфчики і майтки з неї плели. Але кукуруза кукурузов, а бараболя то і є наш галицький хліб. Як вона зуміла нас об'єднати! І суботніки робили для піонерів, і до бабці їздили до села. Ну і само собою на дачі замість квіток цвіла бараболя.

А раз на рік по жнивах в колгоспі робили обжинки, виставлевсі великий стіл, голова від імени райкому поздоровлев зі збором урожаю, всьо жерло і пило, сказитисі можна! Коли бригадир вже зовидів, жи робочі залели си сливку — то казав їм аби сі збирали і можут зо столу брати всьо шо хочут, всьо для людий, для роботещого народу. Хто горівку в кишеню, хто капчонку під сорочку — і валили по лісах сьвіткувати далі. Деякі по дві неділи не верталисі додому, так всього було багато. А ше знайте, старші хлопи як си гольгнули то вже сі вобіймали, плакали і жалілисі їдно другому. Деякі випоминали якісь давні жалі і кривди, троха сі тербали, але все лишалисі колеґами.

В той час жінки так само дурно часу не гаяли. Заким хлоп в запої, можна було на решті в хаті поприбирати, попрати, вобмитисі і сходити на вечоринку, де сі збирали такі ж самі жертви любві. Шо то вони вже там тіко не сплітали: і чоловіків своїх кляли, і Стефці Маціборковій всі кістки перебирали (бо в неї чоловік агроном і його закликали в Гедеер на конференцію), і жалілисі як то тяжко на фермі коло свиней, як то руки всі потріскали і спина болит. Ну але робота є робота, не хтіли в молодості поїхати до міста в петеу вчитисі, то тепер гімна загортают. Найбільше свято було то коли

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.